

Sygn. akt III UK 407/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.

o ustalenie kapitału początkowego i rekompensatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 grudnia 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z 7 czerwca 2018 r., VIII U (...) w ten sposób, że oddalił odwołanie R. P. (wnioskodawca) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W., odmawiających wnioskodawcy prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawca upatruje w nieprawidłowej zdaniem wnioskodawcy odmowie zaliczenia mu okresu pracy na stanowisku zastępcy kierownika do pracy w warunkach szczególnych z uwagi na

wykonywanie czynności administracyjnych, co spowodowało pozbawienia go prawa do rekompensaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdza, że w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (wyroki Sądu Najwyższego: z 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 81; z 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 328; z 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, LEX nr 375653; z 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z 13 listopada 2008 r., II UK 88/08, LEX nr 1001292; z 5 maja 2009 r., I UK 4/09, LEX nr 509022). Od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej jako rozporządzenie z 7 lutego 1983 r.) (wyroki Sądu Najwyższego: z 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, LEX nr 375653; z 5 maja 2009 r., I UK 4/09, LEX nr 509022; z 11 marca 2009 r., II UK 243/08, LEX nr 550990 i tam powołane wcześniejsze orzeczenia; z 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 86). Tak jest przykładowo w przypadku prac wymienionych w pkt 24 działu XIV, wykazu A rozporządzenia (kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie). Jeżeli natomiast czynności administracyjno-biurowe nie mają związku z wykonywaniem bezpośredniego

dozoru nad procesem produkcji, nie jest możliwe zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 czerwca 2007 r., I UK 376/06, OSNP 2008 nr 13-14, poz. 203; z 11 marca 2009 r., II UK 243/08, LEX nr 550990). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny (wyroki Sądu Najwyższego: z 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75; z 22 kwietnia 2009 r., II UK 333/08, LEX nr 1001310).

Żadne z wymienionych wyżej odstępstw nie miało miejsca w rozpoznawanej sprawie, co wynika z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (opartych na ocenie dowodów z dokumentu oraz zeznań świadków), którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ustalenia te powodują, że nie ma podstaw do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.